

Štiri leta smo nenehoma mislili na to, tudi če tega niti nismo vedeli. Bilo je v nas, podobno semenu, ki mora lepega dne vzkaliti in se razcveteti.

Mimo je pritekla gruča otrok s papirnatimi zastavicami na lesenih paličkah. Mahali so z njimi in veselo čebljali.

Ozrl se je za njimi, si pomel oči in pomislil, da mora danes obiskati Herberta. Teden dni ga ni videl. Zameril mu bo. Mislil si bo, da je pozabil nanj. Zateče se k njemu, ko se ne more k materi.

Pojdiva. Danes ne bi bilo dobro samotariti.

Prav imaš, je odgovoril in vstal. Si videla Mucevega belega konja? Vedel sem, da pride na konju. Dišal je po konju in po smehu. Lahko bi ga bilo pobralo tik pred Ljubljano, tako kot je nekatere druge. Na pragu mesta.

(Nadaljevanje in konec prihodnjič)

History is a woman, let's be gay!

(Traktati iz politične ekonomije)

Tomaž
Šalamun

- I. Ko sem srečen, ko vse zlivam, ne rabim pesmi, sij, ki se mi vračaš. You are my eye. Vidim te kako spiš, vidim te kako dihaš, varen. Rečeš mi pobalin, da tako lahko naenkrat furaš trideset ljudi.

Čas se spremeni, zrak, stene se premikajo,
če si zraven. You are Colt. Če te
poljubim, se potem ne umijem. Kot oče v
Bohinju, leta 1919. Tri dni si ni umil
rok, ko mu je roko stisnil kralj. In
vendar. Zbrišeš me lahko kot lahko
človek zbriše žuželko. Trepetam, da te
ne bi kdaj uporabil, ker vem, česar ti
ne veš. Edina smrt po moji meri si.

- II. Bog, kradeš mi jezik in papir.
Delo je postalo tvoje telo.
Ubijam te, ubijam sebe, ljubim te,
ljubim sebe. Daj brv, blisk.
Slep sem. Nem sem.
Na pesku ležim, poln nakita.
Pod prsti, pod prsti, si ti.
Kak zajček bo priskakljal, ali bo pa kak
kmet privalil gumo. Jaz bom jedel
z žlico, jaz bom z žlico vedno
jedel. V nebesih so šok sobe,
plamen, ki ga ljudje puhajo na
ikre. Jaz sem tvoj vzporeden človek,
jaz sem tvoj vzporeden človek.
Mazilim te, da bi te nič ne ostalo,
da bi bil moj. Legendaren je tvoj razmik
palca in sredinca, tihi juriš, ko stvar
pade. Zakaj še ni do zdaj? Zakaj me še
držiš? Ne verjamem, da sem
smrten, če te gledam, če te božam, če te
jem.

- III. Tvoji zobje so kot
gora, ki se pod njo vali sneg.
O, sneg! O, Krn! O,
Krnsko jezero! Dlan bom obrnil.
Kaj delaš? Nimam več kože. Mojo
kožo grize Malajec. Vlake sem mu
poslal za darilo. Električne
vlake, da bi se z njimi

igral. Električne vlake je dal na
 zofo. On grize mojo kožo.
 Parniki šibajo. Človek da v parnik
 hrasto. Človek krmi galeba.
 Galeb je gnoj. Hej, kukalo!
 Z njim ne gledam desk. Deske gleda
 hudič. Jaz gledam katran.
 Glavo bom odgriznil spremstvu.
 Eno že imam na klavirju. Iz
 Gane.

IV. Dozori, cvet!

Ubil sem te v zraku.
 Ne morem čez zakon.
 Ni položen vame.

V. Nosiš me na rokah, ampak jaz

nisem tvoja roka.
 Nisem tvoj plašč.
 Nisem tvoja zver.
 Tvoji zobje so moja duša.
 Jaz se pogovarjam s polhom.

VI. Tiste pozicije, ki prepuščajo
 kugo in milost, ki so obenem
 banke in fluid, oko človeštva in
 iztekanje krogle na
 krožniku, ki dišijo kot
 ribe po svežem zraku, pa sproti, kot
 jajca scvrejo razredni
 boj, ki imajo tak širok cirkel —
 leksiko! — da lahko flirtajo
 s slovensko proletarsko usodo in
 trilateralnimi magnati, ki z
 levo roko podpirajo Brechta, v
 desni pa držijo svoj nož, trizob, ki se
 gasijo v ženskah, da ne zgorijo,
 obenem so pa notorična vaba,
 mèd homoerotike, ki igrajo svojo

nedolžnost tako prepričljivo, kot da ne znajo šteti do pet, samo zato, da si s panterko hitrostjo utrejo dostop do nosilcev, so evidentno pozicije utrujenih nihilistov, ki so svoj čar speljali točno v tisti kanal, kjer vsak čar konča. V drek reakcije, ki se meša po zidovih kot magma zgodovine.

- VII. Tiste pozicije, ki naredijo žensko najbolj srečno na svetu, zato, da jo čez trenutek kompletno posušijo, ki dihaajo zemljo genialno, da ji potem zabijejo nož, ki začarajo najlepše in najbolj pokončne otroke, da se z drhtečimi koraki zbližajo, si želijo ognja in puščajo v knjigah naslove svojih hiš, ko je njihova kri že v naprej vkalkulirana v karizmo, ki tulijo od najbolj strašnega hrepenenja, zato, da si potem montirajo manšete, ki v najbolj nori erotični blaznosti šepetajo I want you to be, kar je zares čisto črn ukaz, so evidentno pozicije klasičnih razrednih sovražnikov, ki si domišljajo, da so odkupili delnice za vse stoletje in zdaj prežijo samo še na smrt, ki bo postoterila njihov obratni kapital.